

Publicerad 2013-05-03 23:58 av Carola Zettergren

Ivan i Korpstugan

Man böjde på nacken och var idel respekt. Det gick aldrig att svamla tyst, när man sattes på prov inför en sådan rediger kraftkarl som mullrade och stod på. Ivan hade hög rang i byn, lite som en amerikansk president klev han fram. Han kunde bre på och flina brett och skrockande.

Fruntimren yrde och flaxade runt honom som äggsjuka höns, det var kalvdans och flätat bröd och socker i överflöd. En kyrkans stöttepelare, kunde vänta sig näst intill röda mattan; Var han gick.

Sån var den tiden. Så var Ivan.

Det negs och bockades, annat visste ingen av. Det var brukligt och fason.

Att lillpojken var slagen krokig, och frun tyst och tokig-

Varför skulle någon dryfta tocket, eller att han sparkade hyndan folkilsken och halt.

Folk visste nog också sin plats.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Carola Zettergren med Poeter.se id #21044 innehar upphovsrätten